

General | Alba Farran | Actualitzat el 08/08/2022 a les 08:00

«Com es fa el dol d'un bebè que has vist cinc segons a la tassa d'un vàter de l'hospital?»

Carta oberta d'una mare que vol parlar i plorar la pèrdua gestacional del seu nadó

[inicicentrareport]Soc **mare**, així em sento. He estat mare d'un **bebè d'onze setmanes i mitja**. Escric bebè perquè no sé si eres un nen o una nena, però tant me fa.

Vas arribar per sorpresa, i vas marxar igual. **"No hi ha batec"**. I després la foscor, el vertigen i la incomprensió. "En tindreu més", "Passa molt", "A la meua veïna li va passar". Somriure d'imbècils i foscor, i més vertigen i més angoixa.

I després el bloqueig mental, l'apatia i les hores que no passen. La **pena** i el **rebuig a la meua panxa**. Ni me la toco jo, ni me la toca el Marc. No la miro.

Em poso crema hidratant passant per allà, com si ho fes al genoll. Penso en fa uns dies, i com ha canviat tot. Fa uns dies res era així.

He estat dos mesos posant-me crema amb tanta cura... Quan arribava a la panxa, l'acariciava suaument i deia ximpleries: "Hola, soc la teua mare, estàs bé aquí?" I després em sentia profundament imbècil i girava el cap per si algú m'escoltava ("estàs sola, Alba, tranquil·la").

?

I el Marc, que a vegades, quan m'abraça, lentament, perquè jo no ho noti, em treu la mà de la panxa. Ell, que fa una setmana, estirat amb mi al sofà, m'apujava la samarreta i em feia petons a aquella panxa incipient que podia ser de bebè o d'hamburguesa, i et parlava i et deia: "la teua mare és una mica pesada, però l'estimo molt" i jo em pixava de riure i sempre acabàvem rient i imaginant-nos com seríem com a pares.

I ara, és incapaç de fer-li un petó. **"En tindreu més"**. En aquell moment agafaria qualsevol objecte prou pesat i li estamparia al cap d'aquella persona. Ja ho sé, imbècil, que en tindrem més.

Però vull aquest. Vull tancar els ulls i estar embarassada, vull tenir una panxa gegant a l'hivern i sentir una puntada, i parir-te i abraçar-te i olorar-te i saber com ets. Si ets un pesat com jo, o un sentimental com el Marc, si se't dona bé l'esport o ets un desastre.

Si ets la Jana o si ets el Roc, **no en vull cap altre de bebè. Vull el meu**, el que va arribar per sorpresa quan jo estava preparada pel "brunch electrònic" i el que ens va fer trontollar les nostres vides i les nostres prioritats. El que em va fer entendre que **vull ser mare ARA** i que ho vull ser amb el Marc, i el que va aconseguir que estalviéssim.

Com es fa aquest **dol**? Com es fa el dol d'un bebè que has vist cinc segons dins la tassa d'un vàter d'hospital, d'un bebè que l'has sentit i l'has empentat perquè surti del teu cos.

Un bebè mort. Perquè els bebès també es moren, amb tres setmanes intrauterines, amb onze setmanes, amb vint, amb dos anys. Els fills es moren. Niu buit es diu? No sé com collons es diu. **Mort perinatal**. Sense batec. Un raspai i a casa, i en un parell de mesos us hi torneu a posar i us n'oblideu.

És que em sembla que no et vull oblidar. **En vull parlar i et vull plorar.** GRÀCIES. GRÀCIES per arribar per sorpresa, i remoure el meu món. Per reafirmar-me que vull tenir un fill amb el Marc i que ho vull ara.

I gràcies per aquests dos mesos de felicitat plena, amor i il·lusió. M'hauria encantat abraçar-te, olorar-te i acompanyar-te, i tot i que no ho podràs valorar mai, crec que érem un bon tàndem per TU. T'estimava a la panxa i t'estimo ara. I, sobretot, **et trobo a faltar petit o petita.** Et trobo molt a faltar.

[facentrareport]